

Icke desto mindre får man inte glömma att säkerheten för sjötransporter framför allt beror på människan: 70-80 procent av alla olyckor eller förlisningar beror på den mänskliga faktorn.

Vad anser i detta avseende kommissionen om förbudet mot tillträde till gemenskapens hamnar för fartyg vars sociala villkor inte uppfyller bland annat ILO:s konvention 147? Samma fråga gäller Parisavtalet, som borde ändras så att kontrollerna av de sociala villkoren ombord på fartygen kontrollerades systematiskt och effektivt.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 februari 2001)

Enligt rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll)⁽¹⁾ skall uppfyllandet av bestämmelserna i ILO:s konvention 147 om miniminormer i handelsfartyg kontrolleras av inspektörerna för hamnstatskontrollen. Enbart en bristande efterlevnad av de sociala normerna leder inte till att ett fartyg inte tillåts anlöpa en gemenskapshamn. Däremot kan inspektörerna inom ramen för direktivet kvarhålla fartyg som inte uppfyller villkoren om en riskfri och god arbetsmiljö ombord.

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/95/EG av den 13 december 1999 om tillsyn av efterlevnaden av bestämmelser om arbetstidens längd för sjömän ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar⁽²⁾ stärks denna kontroll, eftersom kontroller i gemenskapshamnarna av uppfyllandet av bestämmelserna i ILO:s konvention 180 och protokollet till konvention 147 om arbetsförhållanden och arbetstid ombord föreskrivs i direktivet. De brister som konstateras under sådana inspektioner (t.ex. om besättningen inte är tillräckligt utvilad) kan leda till kvarhållandet av fartyget.

Slutligen införlivas ändringarna av direktiv 95/21/EG regelbundet i Parisavtalet. Där Parisavtalet och direktiv 95/21/EG skiljer sig åt är medlemsstaterna skyldiga att uppfylla bestämmelserna i nämnda direktiv.

⁽¹⁾ EGT L 157, 7.7.1995.

⁽²⁾ EGT L 104, 20.1.2000.

(2001/C 187 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3928/00

från Bernard Poignant (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Sjömän som överges i Europeiska unionens hamnar

Bland de många åsidosättanden av sjömännens rättigheter som har påtalats de senaste åren, framgår det av vissa redares skandalösa övergivande av fartygsbesättningen och själva fartygen hur sjömännens livs- och arbetsvillkoren har försämrats.

Problemet behöver såväl internationella lösningar som ett erkännande från Europeiska unionens sida genom speciallagstiftning och samarbete mellan medlemsstaterna.

Borde inte Europeiska unionen upprätta vissa skyddsåtgärder för att förhindra att sjömän hamnar i extrema situationer?

Avser kommissionen att åtgärda dessa brister genom att föreslå lagstiftning som gör bestämmelserna i ILO:s konvention 163, rekommendation 173 om sjömäns välbefinnande samt konvention 166 om repatriering av sjömän tvingande?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 januari 2001)

Kommissionen erkänner att det är ett allvarligt problem att vissa redare överger sina fartyg och fartygsbesättningar, och att detta problem berör såväl internationell organ som gemenskapen.

Kommissionen följer med stort intresse hur frågan behandlas på internationell nivå inom den gemensamma expertgrupp som har inrättats med representanter från Internationella arbetsbyrån och Internationella sjöfartsorganisationen. Man får heller inte glömma att problemet med kvarlämnade besättningsmedlemmar är ett internationellt problem, och att detta inte kan lösas på gemenskapsnivå utan att ta hänsyn till frågans internationella dimension.

För att kunna förbättra levnadsförhållanden och arbetsvillkor ombord är det viktigt att medlemsstaterna på rätt sätt tillämpar Internationella arbetsbyråns konventioner när det gäller sjömäns välfärd till sjöss och repatriering. Det räcker emellertid inte att lösa problemet med kvarlämnade besättningsmedlemmar när de berörda fartygen inte för gemenskapsflagg.

Kommissionen har därför för avsikt att först analysera slutsatserna från den arbetsgrupp som nämns ovan innan den överväger möjligheten att ingripa på gemenskapsnivå.

(2001/C 187 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3929/00

från Béatrice Patrie (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Användning av jordbruksprodukter för andra ändamål än livsmedelsändamål

Den ökade användningen av förnyelsebara jordbruksprodukter för andra ändamål än livsmedelsändamål har en enorm potential för EU. Den skulle kunna göra det möjligt att på en gång minska våra utsläpp av koldioxid, att minska vårt oljeberoende och att minska gemenskapens underskott på vegetabiliskt protein. Framför allt skulle enorma kvantiteter förorenande produkter av mineraliskt ursprung kunna ersättas med produkter av vegetabiliskt ursprung (smörjmedel, lösningsmedel, bläck, biobränslen, pesticider osv.) som har fördelen att vara biologiskt nedbrytbara, ogiftiga och förnyelsebara.

Det skall konstateras att denna sektor förbigås i Agenda 2000. Om kommissionen redan har tagit några initiativ för att utveckla användningen av förnyelsebara resurser för andra ändamål än livsmedelsändamål, saknas likväl en global strategi och samordning mellan de olika generaldirektoraten.

Såväl regionkommittén, i sitt yttrande 2000/C226/06, som ett betydande antal näringsidkare och sociala aktörer inom sektorn för förnyelsebara resurser har nyligen begärt att kommissionen snarast skall inrätta en arbetsgrupp för "icke-livsmedelsändamål" inom sina tjänstegrenar, vilket skulle göra det möjligt att få ett strategiskt perspektiv på ämnet och att föra en sammanhängande politik.

Hur avser kommissionen att reagera på denna gemensamma framställan från regionkommittén och aktörerna inom den berörda sektorn? Avser kommissionen att inrätta sagda arbetsgrupp på kort eller medellång sikt? Utarbetas för närvarande lagstiftningsförslag inom behöriga tjänster avseende användning av produkter av vegetabiliskt ursprung för andra ändamål än livsmedelsändamål?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 februari 2001)

Kommissionen anser inte att det i dagsläget skulle vara lämpligt eller ändamålsenligt att tillsätta en speciell arbetsgrupp inom sektorn för icke-livsmedel. Inom ramen för Förenta nationernas konvention om klimatförändring fastställs det i Kyoto-protokollet, som undertecknades i december 1997, att utsläppsnivåerna av växthusgas fram till 2005 skall minskas inom alla sektorer inom ekonomin. Kommissionen har förbundit sig att under perioden 2008–2012 minska utsläppen med 8 % jämfört med 1990.